

Tisztelt Igazgató Úr, Kedves Munkatársak!

Amikor október 23-ára emlékezünk, legtöbbször a tereken összegyűlt tömegre, a szabadságvágytól fűtött egyetemistákra és a harcoló pesti srácokra gondolunk. De az 1956-os forradalom és szabadságharc történetének van egy olyan fejezete is, amelyről ritkábban beszélünk, mégis rendkívül közel áll hozzánk, akik ebben az egyenruhában szolgálunk.

Ez a fejezet a hivatástudatról, a helytállásról és az emberélet védelméről szól a legnehezebb pillanatokban.

1956 őszén Magyarországon megmozdult a föld. A nemzet megelégte az elnyomást, és kiállt a szabadságáért. A harcok kirobbanásával azonban a városok – különösen Budapest – percek alatt váltak csataterré. És ahol harc van, ott tűz van, romok vannak, és veszélyben lévő emberéletek.

Amikor a szirénák megszólaltak, az akkori tűzoltók nem azt kérdezték, ki melyik oldalon áll. Nem politizáltak, és nem futottak el a veszély elől. Amikor a fegyverek ropogtak, és az utcákat beborította a füst, ők habozás nélkül kigördültek a laktanyákból. Olyan helyzetekben teljesítettek szolgálatot, ahol a sugárcsövet fogó kezükre nemcsak a forróság jelentett veszélyt, hanem a becsapódó golyók és repeszek is.

A korabeli beszámolók szerint a tűzoltók sokszor a harcoló felek keresztútjében oltották az égő épületeket, mentették a pincékben rekedt civileket és a sebesülteket. Számos bajtársunk életét adta vagy súlyosan megsérült a hivatása teljesítése közben.

Ők nem fegyverrel a kézben váltak hőssé, hanem azzal, hogy hűek maradtak az esküjükhöz: menteni a menthetőt, védeni az embert és az értékeket, kerüljön bármibe.

1956 emléke számunkra éppen ezért nemcsak a történelemkönyvek lapjai, hanem élő örökség. Az a bajtársiasság, az a bátorság és az a rendíthetetlen kötelességtudat, amit az akkori tűzoltók megmutattak, a mai napig a mi hivatásunk alapköve.

Tisztelt Állomány!

Ma, amikor felvesszük a védőfelszerelést és riasztáskor a vonuló szerekre lépünk, ugyanannak a szellemiségnek vagyunk az örökösei. Bár ma szerencsére békés körülmények között vigyázzuk az állampolgárok biztonságát, a feladatunk lényege nem változott: jelen lenni a bajban, önzetlenül segíteni és a legnehezebb helyzetekben is helytállni.

Hajtsunk ma fejet az 1956-os forradalom és szabadságharc minden áldozata és hőse előtt, különös tisztelettel megemlékezve azokról a tűzoltó bajtársainkról, akik a helytállásukkal és életükkel mutattak példát nekünk.

Köszönöm a figyelmet, és kívánok mindannyiunknak erőt, egészséget és biztonságos szolgálatot!